

Een speurtocht door de Zeeuwse landouwen I

Sinda, de schildpad.

Op een zomerse augustusmiddag maakten we een fietstocht langs een van Walcherens oudste wegen: de oude Veerse weg.

Vlak lagen de weilanden in de warme gloed van de zon en ver strekte zich de kanaaldijk uit in een rechte lijn, tot waar in 't verschiet de groene glooiing teloor ging achter geboomte.

Een lome kievit wickte op en streek weer neer aan de overkant van de sloot tussen het sappige gras.

Een witte kwikstaart vloog voor ons uit in golvende vlucht.

In een wilg liet een merel zijn lokroep horen en verder was er alleen het ruisen van de zuidenwind over de velden.

Op de windzucht zweefde het zaadpluis van de speerdistel, dwalend door de ruimte, tot het bleef haken aan gras-halm of ruigte langs de weg.

Voorbij de vluchtheuvel, waar de weg omhoog naar Zanddijk, werd de wegberm beschaduwde door overhuvende struiken.

Op een plekje, waar bevend het zonlicht door de blaren flonkerde, was een ritse-lend bewegen. De hoornige rug van een schildpad werd zichtbaar. Een paar nieuwsgierige oogjes gluurden van onder het schild; het diertje was niet schuw.

Bij een hoeve langs de weg kregen we een doos om 'Sinda' in te vervoeren en verder ging de tocht naar Veere.

Veere, dat eertijds lag te dromen achter de heuvelachtige wallen, als een kostbaar kustwerk aan een wijd, open water. Waar de vloed kwam opbruisen tegen de 'Kampveerse toren', waar de eb-stroom schuurde langs het havenhoofd.

Waar in de namiddag de vissersscheepjes aankwamen van verachter de Banjaard; de fijne silhouetten tegen de lichte, zinderende horizon. Waar, op het doodstille marktplein met het statige stadhuis, de herinnering aan lang ver-gane tijden schier tastbaar was en vanuit het kantwerk-torentje de carillonklan-ken als parels neertokkelden over de verweerde muren. Waar het bedrijf van de vissers op de ingetogen kade de rust niet verstoorde. Veere

Nu is het wijde levende water een vlakke plas geworden met een verstopte horizon.

De schrille onrust van het moderne ver-keer verscheurde de stilte van het markt-plein en het rumoer van toeristen weer-kaatste tegen de oude gevels van de kadehuizen, die als verschrikt neerstaar-den in een wereld die niet meer bij hen paste. Alleen de massale dom stond daar in verheven onaandoenlijkheid, een versteende kolos, onverzettelijk

Buiten Veere de krekken, een prachtig gebied voor natuurliefhebbers. Hier werd Sinda, de griekse landschildpad, even vrijgelaten, nadat eerst Aart, de kleine dierenvriend, de doos een eind gedragen had; heel behoedzaam, voor-zichtig lopend om niet te struikelen met de kostbare last.

De kleine Bas vond het zo leuk om Sin-dā te kietelen met een rietpluim, zodat telkens het kopje verdween onder het schild; tot verontwaardiging van Aart, die over hem waakte en zorgde dat hij niet verloren raakte in de wildernis. Boven de duindoorns kwetterden de huiszwaluwen (*Delichon urbica*) de witte rughelft blank in het middaglicht. De gouden sterretjes van zilverschoon bespikkelden het korte gras en daar be-

gon het eenzame laantje, waar in de voorzomer de lupinen hadden gebloeid als lila kaarsen die het zonlicht opvingen tussen de lage struiken, in de tijd, toen de roep van de wielewaal weerklonk over de beemden, melodieus als een klokje. Nu waren de grauwe peulen vol zwarte zaden.

Het hoge riet, waarin de donkere pluimen ontloken, werd afgewisseld door zeebies (*Scirpus maritimus*). Op het glinsterend water dreef statig een sneeuwwitte zwaan

De terugweg ging over Kleverskerke, het schilderachtige dorpje in de nabijheid van een voormalige Middelburgse haven.

Achter het mooie rieten dak van een hoeve kwam het fijne torentje juist boven de bomen uit. Rondom een rustige, landelijke sfeer. Langs de bermen van de kanaaldijk groeide overal de bereklauw (*Heracleum sphondylium*). Er waren planten bij van wel anderhalve meter hoogte. De eertijds forse witte bloemschermen waren zaadschermen geworden.

In een stuk drassig weiland was druk vertier van tureluurs, kokmeeuwen, kievit en ook kauwen.

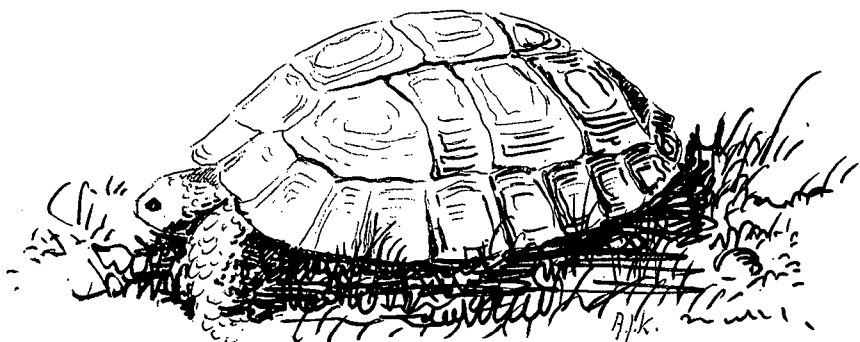
Sinda begon onrustig te worden in de doos en drukte telkens met het ronde schild het deksel omhoog, waarbij de klauwige pootjes naar buiten kwamen. Eindelijk kreeg hij de vrijheid in de tamelijk grote, zonnige tuin. Hij hapte gretig in een sappige tomaat en ging toen het terrein verkennen.

Daar kwam de grote, grijze poes; balanceerde over de schutting en sprong in de tuin. Poes liep rustig langs de weelderige hortensia, gloeiend als avondrood, en voorbij de gulden rudbeckia. Plots verstarde hij en keek met een uitdrukking van intense verbazing naar dat vreemde beest. Met trillende snorharen sloop hij in een boog om Sinda heen, kwam dan nader en snuffelde aan het schild, klopte er op met zijn voorpoot en bleef toen op zijn gemak zitten kijken.

Sinda trok even het kopje terug, maar ging toen onverstoorbaar verder. Zo ging het voorts iedere dag.

Poes lag lui in de nabijheid van Sinda, maar als de schildpad recht op hem toe liep, sprong hij vlug op en ging een eindje verder zitten.

Tot de avond daalde en Sinda wegkroop onder de dichte begroeiing van de tuinvegetatie

Sinda, de schildpad.